

Het oude(r) huis

Een autobiografische geschiedenis

door

Gerard Vlaar

Hoorn

2011

Colofon

Copyright, © 2011

Tekst: Gerard Vlaar

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op enige wijze zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

We leven het heerlijkst in ons verst verleden

E. du Perron

Voor mijn broers en zussen

Inhoud	Pagina
Inleiding	5
Het straatje	8
De kamer	22
De keuken	45
Het hok	59
De Slaapkamer	67
De Zolder	75
De tuin	82
De steeg	96
De weg	106
De bus	123
De buurt	131
De breipennen	153
De werkende handjes	162
De kerk uit	168
De zoon	175
De sloop	189
Het tuinpad van mijn vader	195

Inleiding

“Het innerlijk kompas slaat altijd uit naar je buurt van herkomst, het enige echt vertrouwde in de stad. Waar je ook bent, die buurt is het oriëntatiepunt, ze is er altijd, in de verte, want het is je enige echte thuisland”. Dit schreef Kees Fens in zijn mooie boekje “Het geluk van de brug” een serie korte verhalen over het Amsterdam van zijn jeugd. Als we het woord stad veranderen in dorp, dan slaat mijn innerlijke kompas altijd uit naar Grosthuisen en de buurt rond ons huis met nummer G 89. We betrokken dat huis in de zomer van 1952. Later werd het Grosthuisen 100. Dat punt, G 89, is echter het oriëntatiepunt voor mij, het is er altijd, want het was mijn basis. Het huis waarin je als kind opgroeit, kruipt in je botten, waar het zich in het merg nestelt en er nooit meer uit verdwijnt. Je raakt het gevoel van dat huis als ‘thuisland’ ook niet meer kwijt. Grosthuisen G 89 is niet mijn geboortehuis. Dat bestaat, net als ons oude huis in Grosthuisen al lang niet meer. Het was een bouwvallige Westfrieze stolpboerderij op Het Hoog in Avenhorn. De boerderij was gebouwd aan de voet van de Westfrieze omringdijk, die ter plaatse Het Hoog heet. Toentertijd was de weg nog voorzien van een kademuur die in de herfst en de winter het hoge water van de Beemsterringvaart tegenhield. In de kaderand van Avenhorn lagen destijds hardstenen blokken, waarin palen pasten, waartussen weer houten schotten sloten. Daartegenaan plaatste men zandzakken, eveneens ter kering van het water. Uit mijn zeer vroege kinderjaren herinner ik me nog dat het water over de weg liep en onze boerderij omspoelde. Het spoelde ook met veel vaart de Jaagweg op, waar het via de veilingbrug in de Tochtsloot terecht kwam. In allerijl haalden we bij ons thuis dan de spullen van de vloer. Het vocht trok op in de muren en liet over een halve meter hoogte lelijke strepen in het

behang achter. De toch al slechte staat van het huis werd er natuurlijk niet beter op. Het van onderaf optrekkende vocht, kreeg gezelschap van lekwater als het regende. De wind had redelijk vrij spel door de rottende kozijnen, de vloer liep zo'n vijf centimeter af en het geheel liet een haveloze indruk achter.

Mijn geboortehuis

Van vooraf gezien is het de rechterhelft van de boerderij, die mijn ouders bij hun huwelijk op 3 november 1943 betrokken. De luiers die er aan de lijn wapperen heeft mijn moeder ongetwijfeld opgehangen. De voorgevel heeft nog niet alles van haar vroegere grandeur prijsgegeven, maar het verval is scherp zichtbaar. De dakgoot die rechts bij de uitbouw tot voor het raam is gezakt, is daar een stille getuige van. Wat goed is, wordt mooi oud, maar dat gold niet voor deze boerderij. Onder het smalle raampje rechts, stond het bed van mijn ouders. Van een slaapkamer met enige vorm van privacy was geen sprake. De kinderen waren nog te klein om zich daar aan te storen. Moeder vond het zo langzamerhand onhoudbaar. We woonden er met zes kinderen, met een zevende op komst. De verhuizing naar Grosthuisen

bood uitkomst. Vanaf 1952 werd Grosthuisen mijn kompasnaald. In dit boekje beschrijf ik mijn herinneringen aan mijn en ons leven in dit huis gedurende de acht jaar dat we er woonden. Het staat bij ons allen bekend als “het oude huis”. In 1960 betrokken we een gloednieuwe woning. Bij het beschrijven van deze kleine geschiedenis veroorloof ik me sprongen door de tijd, doorspekt met bespiegelingen. Een persoonlijke geschiedenis, een reis door mijn geheugen. Dikwijls sta ik stil bij mijn ouders. Ook hun geschiedenis verwoord ik hier. Het oude huis had voor bijna ieder van ons gezin betekenis. Alleen mijn jongste zusje Ingrid heeft het, geboren in 1964, niet gekend, maar ze leert een deel ervan kennen via deze persoonlijke geschiedenis.

“De zon der huiselijke liefde heeft mijn jeugd in zo ruime mate beschenen, dat de herinnering daaraan ook op rijpere leeftijd, ook wanneer donkere schaduwen mijn gemoed verontrustten, nimmer haar weldadige invloed ten ene male heeft verloren”.

Dit wat aangepaste citaat van Mr. A. Bloembergen uit februari 1894, geschreven voor Francois Haverschmidt, is een mooie omschrijving van wat voor mij die Avenhornse, maar vooral de Grosthuiser jeugdijaren waren. Ik hoop dat het me is gelukt dit in de tekst van dit boek uit te drukken.

Het straatje

Ouder geworden, denk ik vaker aan vroeger. Behalve dat, droom ik er ook vaker van. De dromen zijn allemaal verbonden met het oude huis in Grosthuisen. Er is één moment dat de meeste keren terugkomt en telkens als ik dat droom, beleef ik weer het gevoel van geluk dat ik toen heb ervaren. Het is zomer 1958. De lagere school heb ik afgerond en straks ga ik naar de LTS in Hoorn. In die tijd deden we nog niet aan agenda's en 'gave' schooltassen. Rustig wachtte ik tot de eerste schooldag kwam. Er was genoeg vertier in en om ons huis. Eind augustus was het zo ver. In mijn korte broek fietste ik samen met Martien Jonker, Piet Vlaar, meer bekend als Pluut en Herman Bron naar Hoorn. Het was een ener-verende dag, dat weet ik nog wel. Gewend als ik was aan één meester voor de klas, spraken me die eerste schooldag al drie verschillende leraren aan.

Thuis had moeder de tafel buiten gezet, aan de zijkant van het huis. Langs ons pad groeide een rijtje bomen waaronder hij mooi in de schaduw stond. Het was behoorlijk warm. Moeder verstellde kleren. De tafel lag vol met rommeltjes. Reina zat erbij en praatte met moeder zoals ze dat haar leven lang zou doen. De theepot stond op tafel en ik schonk mezelf een kopje in. Moeder luisterde naar wat ik te vertellen had. Heerlijk met ons drieën aan tafel. Onze vlierboom bij de buitenplee stond vol in het blad en zijn bessen kleurden al zwart. (Onze familienaam Vlaar, is afgeleid van vlier. In vroeger tijden noemde men de vlier in West-Friesland ook wel 'Vlarenboom') De zon brandde op mijn rechterarm en -been en ik was volmaakt gelukkig. De tafel was te breed voor het tuinpad van gele steentjes. Hij liep daar-door wat scheef af. De thee kreeg ik natuurlijk in een kopje zon-

der schotel. Bijna gutste de inhoud over de rand van het niet vlak staande kopje. Maar wat een gevoel van geborgenheid. Dat warme gevoel van geluk hing natuurlijk samen met de wetenschap beschermd te zijn. Als kind ging ik volkomen gerust slapen als ik mijn moeder beneden hoorde rommelen. Wat kon me gebeuren? Dat kinderlijke gevoel van geluk komt wel eens naar boven als een wat vaag gemis. Het komt vooral opzetten als ik bepaalde muziek hoor. Wanneer Wim Sonneveld zingt over "Het tuinpad van mijn vader", denk ik altijd aan de smalle, gele steentjes, de zogenaamde boerengeeltjes, van ons tuinpad bij het oude huis. Moeder noemde dat trouwens steevast 'het straatje'. Klinkt ook mooi: langs het straatje van mijn vader zie ik de hoge bomen staan. In werkelijkheid waren die bomen niet zo hoog, en de stammen maar matig dik. Maar het was wél een straatje met bomen. Van sommige gele steentjes haal ik me de grillige vorm nog voor de geest. Werd het hem te druk binnen zei vader vaak: jongens, naar buiten en ga alle gele straatsteentjes voor me tellen. We verzuimden, of durfden natuurlijk niet te vragen waarom hij dat wilde weten. Vaak schrobde ik op zaterdag het straatje en leerde het zo steen voor steen wel kennen. Ons eigen straatje schoonvegen, gebeurde in de loop der jaren minder en minder, tot het op een gegeven moment geheel ophield. Wel wieden we op momenten dat moeder het nodig achtte, het onkruid -vuil-tussen de stenen. Ook geen werkje waar we voor in de rij stonden. Op de volgende bladzijde zien we een foto van het straatje, met mijn broertje Rob op vaders brommer. Je ziet dat het gedeelte met gele steentjes recht achter de brommer, maar smal is. Het begon vooraan bij de weg en stopte bij de deur. Verder lag er een zootje ongeregeld qua kleur en formaat aan stenen gevormd tot een hobbelig pad. De bomen langs het tuinpad zien we ook in

de ielheid van hun stammen. Verder verschaft de foto een ont-hullend beeld van de netheid die we nastreefden. De fietsen zijn tegen een boom gegooid en de autoped ligt ook niet echt zorg-vuldig gedrapeerd. Het straatje is verre van strak geplaveid.

Rob op ons straatje op de HMW brommer

In al die jaren is het nooit opnieuw gelegd. Tussen de bomen spande kippengaas, net als op het hekje voor bij de weg. Verder zien we het krakkemikkige poortje open staan, terwijl dat juist moest verhinderen dat de kleintjes ontsnapten. Zo te zien is zus

Ria op de weg met een springtouw bezig. Prachtig in beeld hier de mooie boerderijramen van buurman Smal, achter zijn geschooren leilinden. Het kozijntje naast onze deur is in verregaande staat van ontbinding, maar net als de muur zelf, fraai van lelijkheid. De sierlijke muurankers zijn eigenlijk te mooi voor de afstandsheid van het metselwerk. Links naast de boerderij van buurman Smal staan bomen langs zijn tuinpad. Qua dikte niet eens zo veel majestueuzer dan de onze, maar ons gazen hekwerk kon niet wedijveren met het prachtige sierhekwerk voor de boerderij. Natuurlijk heeft het straatje op deze foto zijn allure ook door de brommer met zijn statische berijder. Rob zit er op alsof hij op Zandvoort aan de Pinksterraces meedoet. Wat heeft hij toch mooie zwarte schoentjes aan. De brommer is de beroemde, grijze HMW van vader. Terwijl hij in zijn werk gewend was zich per bus of auto te verplaatsen, behielp hij zich privé met de fiets of bromfiets. Zijn brommer bracht hem overal naar toe. Moeder zat er niet graag achterop. Ze is bijna nooit mee geweest. Maar ik wilde natuurlijk al te graag mee op de buddyseat. In het glorieuze jaar 1957 kon onze voetbalclub, RKEDO, promoveren naar de 3e klasse van de KNVB. De razend spannende promotiewedstrijden werden alle gevolgd door vader en zoon. Op een warme zondag in juni speelde de cruciale wedstrijd tegen het Amsterdamse WMS in de Watergraafsmeer. Getweeën togen we op de brommer naar Amsterdam om de wedstrijd volgen. Toch wel een rit van ruim 30 kilometer, die ik veilig achter zijn leren jas volbracht. RKEDO won met 0-1 en terug naar huis beleefde ik de hele tijd de wereldgoal van Jan Mooij. Het duurde niet lang of ik hoorde 's nachts in bed precies aan het motorgeluid wanneer vader weer thuiskwam. Was daar een cafébezoek aan vooraf gegaan, bleek een soepele bediening van de gashandle ver te zoe-

ken Later, toen ik op dansles zat, heb ik nog eens een meisje, Nicolette Kolenberg, helemaal van Hoorn naar Andijk op dat brommertje thuisgebracht. Wat een eind rijden, maar wat een lekker gevoel tegen mijn rug! We dansten samen nog af voor brons, maar ze was toen al lang verliefd op een jongen uit Wervershoof. Ze stopte daarna ook direct met dansen.

Gerard en Rob op het straatje

Er was eerder een brommertje, zoals het plaatje hierboven bewijst. Het lijkt me een Kaptein Mobilette. Rob beleeft hier zijn

Ik, als 1-jarige peuter

eerste volle zomer en hij heeft net geleerd wat het betekent op eigen benen te staan. De zon schijnt, het straatje ligt er warm en knus bij. Toen was geluk nog heel gewoon. Ja, geluk en geborgenheid. Je ontleent het in je jeugd aan de aanwezigheid van je ouders en de wijze waarop ze hun taak uitvoeren. Als het goed gaat, groeien kinderen op in een warme en veilige omgeving. Maar als kind heb je daarvoor geen vergelijkingsmateriaal. Het gezin waarin je ter wereld

komt, vormt de basis voor je reflectie op die wereld. Je onthoudt goede en slechte dingen, al naar gelang je geheugen je daartoe in staat stelt. Uit Avenhorn nam ik mijn vroegste herinnering mee. Ik lig in het ledikantje bij de kachel, midden in de kamer.

Het moet ongeveer acht uur 's avonds zijn. Moeder loopt langs om de koektrommel naar de keuken te brengen. Ze zag mij zonder woorden met grote ogen bedelen om een koekje: 'wat leg jij te gnokken! Ien koekie den, maar wel slapen hé'. Haar toegeeflijkheid maakte me tot de mollige peuter van de foto.

Tot mijn verbazing hoor ik soms dat mensen niets meer van vroeger weten. Ik geloof dat helemaal niet. De fundering waarop

jouw eigen huis van waarden en normen staat, is gelegd in de jaren dat je opgroeide. Hoe kan je dat vergeten? Hoe kan ik nou vergeten dat mijn moeder 's avonds als de kinderen in bed lagen, jubelend haar repertoire van levensliederen afwerkte? Hoe kan ik nou die mooie stem vergeten, glaszuiver de noten zingend van die arme moeder bij de muur van het oude kerkhof? Ze kwamen allemaal voorbij. Natuurlijk de witte rozen van Jantje op het graf van zijn moeder, het verzoek aan vader om niet meer te drinken, altijd ook het Ave Maria van Schubert, natuurlijk 'Mijn eerste' van Dirk Witte over dat sopraantje in het koor. Dan was er de categorie 'Eddie Christiani' met kleine Greetje uit de polder, zijn achterband die wel wat slap was, maar ook zijn 'ouwe taaie' was er altijd bij. Ze zong langdurig tijdens het uitvoeren van vervelende klusjes. Geheel opgaand in haar zang vergat ze, dat ze ons had gesommeerd direct te gaan slapen. Ze hield ons zelf wakker met haar zangkunst. Het kan niet anders of ze voelde zich tijdens dat zingen gelukkig met wie ze was en wat ze had. Vaak hield ze zich met de was bezig: een zware klus in de tijd dat er nog geen wasmachine in huis was. Als moeder zong, waren er alleen maar gelukkige mensen onder het dak van Grosthuisen G 89. Tekenend is het dan ook wel, dat ze nooit luid zong als mijn vader thuis was. Dat was ook niet zo vaak, maar dan wel nadrukkelijk. De sfeer was direct anders. Niet dat het een vervelende man was, verre van dat. Vaak kwam hij humoristisch uit de hoek. Hij werd nooit echt boos op ons. Maar moeder en hij hadden nu eenmaal een uitgesproken verschil van mening over de wijze waarop hij zijn taken van echtgenoot en vader vervulde. Nog veel groter was het niet uitgesproken verschil van mening daarover. Ze trouwden in een tijd dat de vrouwen thuis het huishouden deden. Buitenshuis werkende vrouwen behoorden tot een andere klas-

se. Vrouwen die geen man vonden, werden hulp in de huishouding of huishoudster. De mannen werkten buiten de deur. Veel van hen spoedden zich na het werk en in het weekend naar het café. De ronde tafel in de kroeg was het trefpunt van vaders van grote gezinnen die hun geld wel beter konden besteden. Mannen die in de huishouding bijsprongen, waren zeldzaam in de buurt waar ik woonde. Wisten de mannen zich klaar met hun werk sliepen ze in de luie stoel. Het argument dat ze zwaar lichamelijk werk verrichtten, ging maar ten dele op. Het werk van de vrouwen was ook een aanslag op hun lijf. Huisvrouwen waren nooit klaar. De opvoeding kwam grotendeels op hun schouders terecht. In nog al wat gezinnen beperkte de rol van de vader zich tot een snauw en het uitdelen van klappen. De rol van vader en echtgenoot was op tal van andere plaatsen dan alleen in ons huis oorzaak van veel wrijving tussen echtelieden. Veel mannen stelden zich dan ook nog op als 'de baas in huis' zonder ook maar in staat te zijn een ei te bakken. Dat kon mijn vader dan nog wel. Maar hij liet zich graag bedienen.

Het oude huis, dat bolwerk, was voor mij ook een basis voor geluksgevoel. Altijd voelde ik me er zeer op mijn gemak, hoewel het ook naar toenmalige maatstaven al een bouwvallige woning was. Op de foto van de volgende pagina is dat goed te zien. Als kind had ik daar geen oog voor, je huis is je bastion. En ook: er stonden veel meer van die huizen in het dorp. Kwam ik in de avonden laat thuis van het jongensgilde of de voetbal, omvatte het huis me als een warme jas. Van enige privacy was uiteraard geen sprake. We hadden gewoon 'een hok vol jôos'. Wie een boek wilde lezen kon zich het beste terugtrekken op de poepdoos, of stug aan tafel blijven zitten met in allebei de oren een wijsvinger.

Zelf bracht ik zo uren door, mij inlevend in de avonturen van Arendsoog, Witte Veder, Pim Pandoer en Biggles.

Derde van links: ons oude huis. (Foto Jan de Reus)

Het kostte me geen enkele moeite me op die manier totaal af te sluiten voor de omgeving. Moeder werd daar geregeld boos om als ze me riep en geen respons kreeg. Meestal riep ze me omdat er een klusje te doen was. 'Haal je vingers uit je oren, je hebbe me grust wel hoort, gaan nou es kôle skeppen!' Met 'kôle' bedoelde ze uiteraard steenkool. We hadden in het hok nog een aparte hoek voor de steenkool. Zonder uitzondering was ik de klos om de kolenkit vol te scheppen teneinde de kachel weer vol te storten. Dikwijls maakte ik 's morgens de kachel ook (letterlijk) aan, want dan mocht ik houtjes hakken. De 'aanmaakhoutjes' spreidde ik op een krant, die ik vervolgens in de fik stak. Machtig om te zien hoe de vlammetjes aan de randen van de houtjes knabbel-

den tot het vrij snel een hoopvol knappend en spetterend vuurtje werd. Dan was het zaak er voorzichtig wat kolen op te gooien en vooral er voor te zorgen dat het vuur bleef branden. Zonder te overdrijven kan ik stellen dat ik een vaardige stoker werd in de loop der jaren. De kachel vormde het warm stralende hart van de kamer. Constant suisde er sonoor een ketel water op, de zogenaamde 'zakketel'. Die noemden we zo omdat hij met het versmalde onderste gedeelte in de kachel zonk (zakke) tot zijn bodem de vlammen raakte. Het was onze enige manier van warmwatervoorziening. Ons eten kookten we er natuurlijk ook op. Er zaten vier stookgaten in de bovenplaat. Die waren gevuld met ringen van verschillende diameter. Naarmate de omtrek van de pan het vereiste, werden er ringen uitgehaald. Een zeer effectieve manier van koken en niemand maalde om etensluchtjes. Het hele huis rook naar voedselbereiding, langzaam drogend wasgoed en petroleum. Onbegrijpelijk waarom iedereen tegenwoordig zo nodig een afzuigkap moet hebben. De stank werd soms wel een beetje onhebbelijk als moeder naast de kachel ook beide vierpits petroleumstellen in stelling bracht. Dat gaf af en toe een lucht als van uitlaatgassen. Liet iemand de deur open staan, ging het stel ook nog 'loeven'. Een zwarte walm verliet dan de pitten, die je letterlijk de adem benam. Hoe kan het dan ook anders dan dat de petroleumboer de bijnaam Piet Loef droeg? Aangezien deze man ook een erkend innemer was van de Schiedamse kleurloze vloeistof, benam naast de walm uit zijn kleren, ook die uit zijn mond je vaak de adem. Zijn rood dooraderde gezicht, sprak anderszins ook boekdelen. Ja, dat waren nog eens tijden. In de zomer sliep de kachel, dan gebruikten we de elektrische kookplaat in de keuken. Dat ding vrut stroom, logisch dus dat moeder met graagte in de winter de hitte van de kachel be-

nutte. De zomer vereiste echter zonder meer het blijvend gebruik van de petroleumstellen voor het bereiden van de sudderlapjes, bijgenaamd draadjeshvles. Vader zwoer bij dat vlees en dus stond dat op het menu als hij thuis was. Zaterdag braadde ik het vlees aan in de koekenpan. Dat vond ik wel een leuk werkje omdat er altijd wel een klein stukje gaar werd, dat ik ter plekke kon opeten. Vervolgens sudderden de lapjes de hele dag op de vierpitter. Gaf ook een ongelofelijk lekkere jus, met een olieachtig bovenlaagje.

Ons straatje zag mij na de eerste ambachtsschooldag niet zo vaak meer in de korte broek. Al meteen die eerste dag leerde ik dat een korte broek iets was voor dorpsjongens. De jongens uit Hoorn liepen ook in de zomer allemaal in een lange broek. Dat was stoer. De stadsjongens praatten ook anders dan wij van het dorp. Ze maakten geintjes over onze weliswaar gebronsde, maar kennelijk toch hun lachlust opwekkende, blote benen. De jongens uit de omringende dorpen zoals Berkhout, Wijdenes, Schellinkhout, De Weere, Aartswoud en waar ze allemaal ook vandaan kwamen: de eerste dagen in de korte broek en daarna was ook voor hen de lange broek de norm. Hoewel we als dorpsjongens veruit in de meerderheid waren, won de groepsdwang en de norm van de stad het toch. De beroepskeuze op school was ook tamelijk willekeurig. Had de leraar metaaltechniek me in de voorbereidende klas geen klap op mijn kop gegeven, was ik waarschijnlijk nooit timmerman geworden. Die klap zorgde er wel voor dat ik de geur van ijzervijlsel of staalkrullen voor altijd associeer met die niet te vergeten ervaring uit 1958. In de timmerklas was het veel leuker! De leraar bleek een humoristische vakman van de oude stempel. Meteen al in de eerste les timmerden we aan een voetenbankje. We kregen er pas een cijfer voor,

In de 1e klas timmeren van de TSH in de Joh.Poststraat, 1959

als we hadden verteld wat onze moeders er van vonden. Trots fietsten we gevierden met een voetenbankje onder de snelbinders naar Grosthuisen. We kregen allemaal een voldoende. De naaikist die ik even later maakte, hield moeder jarenlang in ere als bergplaats voor garen en wol. Als fervent sportvisser beschikte mijnheer Oppenkamp over een onuitputtelijke hoeveelheid verhalen die hij moeiteloos combineerde met belangwekkende feiten voor het timmervak. Zonder enig misbaar hield hij ons bij de les. Er was geen sprake van dat iemand van onze klas een praktijkles verzuimde. In mijn schoolperiode behoorde ik niet tot de besten op het gebied van timmervaardigheid. Op mijn diploma prijkte naast de 8 voor Nederlands en wiskunde een magere 5 voor timmeren. Gelukkig werd ik in de praktijk als bouwvakker geleidelijk gegrepen door het vak en groeide ik uit tot een geëerd vakman. Een mooier vak is ook niet denkbaar als de zon schijnt en je met een blote rug op de steiger staande, mooie gootconstructies timmert. Jammer genoeg regende het vaak als ik buiten stond en had ik binnenwerk als de zon scheen. Het lot was wreed in die periode. Los daarvan is het een aanslag op ieders lichaam, dat beroep van bouwvakker. Redenen genoeg om leraar te worden en de steiger de steiger te laten. Al jong droomde ik ervan om net zo'n leraar te worden als mijnheer Oppenkamp was op de ambachtsschol. Goed voorbeeld doet goed volgen. Toen ik vele jaren later directeur werd van diezelfde ambachtsschool en ik hem weer sprak, herinnerde hij zich mij niet. Toch een kleine teleurstelling. Te meer daar ik een memorabele uitspraak van hem voor altijd bij me draag. In de laatste week voor het examen, miste ik een paar vragen van een proefwerk. Bij het teruggeven zei hij droog: "Jij hebt niet veel ideeën Vlaar, zo vlak voor het examen". Gek genoeg droom ik,

ouder geworden, niet over mijn leraarschap, maar juist vaak over die allereerste jaren als jonge timmerman in de bouw. Kom ik langs een bouwplaats, moet ik altijd even kijken en luisteren. Soms duurt dat wel een uur of langer. Weet u dat de geur van vers gezaagd grenenhout met niets is te vergelijken? In 1973 kreeg ik een erg vervelend ongeluk. Op de schuur in aanbouw van Piet Dekker, mijn werkgever, zakte ik door het dak. Een Eternit golfplaat brak in tweeën, haaks op de richting van de golven. De val van ongeveer vier meter hoogte vernielde in beide knieën de banden, kneusde een paar ribben in combinatie met schaaf- en snijwondjes. Volgens de ter plekke gealarmeerde huisarts viel het allemaal wel mee. Maar 's avonds kon ik thuis de trap niet meer op en kwam er een bed naar de kamer. De andere ochtend vond dokter van der Knaap, onze eigen huisarts in Hoorn, het tijd om in te grijpen. Hij bestelde een ambulance die me naar het ziekenhuis bracht. Daar bracht ik vier weken door. Eenmaal terug op het werk, durfde ik geen dak meer op. Het vak zou nooit meer hetzelfde zijn.